

Pingstdagen 2021

När den helige Ande kommer över Jesu lärjungar som efter hans uppståndelse var församlade till bön, kommer han som en stormvind och med tungor av eld. Egentligen är det alltid så när Jesu lärjungar är samlade till bön. Andens vind kommer över oss och driver bort allt som hindrar oss att leva i tron, hoppet och kärleken. Anden vill alltid tända den kärlekens eld som aldrig slocknar. Anden ger oss kraft att vittna om Jesus. ”Alla fylldes av helig Ande” (Apg 2:4). Så måste det också vara, när vi som är Jesu nutida lärjungar samlas till bön och liturgi. Vår tomhet är till för att fyllas av Anden. Vår fattigdom och svaghet bara väntar på att tas i anspråk av Anden, så att vi kan uppfyllas av hans rikedom och kraft. När Jesus har förhärligats hos sin himmelske Fader sänder han ut sin Ande över oss, ja, in i våra hjärtan för att hjälpa oss att ständigt bli kvar i hans kärlek.

”När Hjälparen kommer, som jag skall sända er från Fadern, sanningens Ande, som utgår från Fadern, då skall han vittna om mig” (Joh 15:26). Vi behöver alltid Hjälparen för komma Jesus närmare och ta emot hans budskap. Anden arbetar både djupt inom oss för att väcka oss till andligt liv och runtomkring oss, ja, överallt och alltid vill han hjälpa oss. Han är sanningens Ande, som hjälper oss att förstå att det är Jesus själv som är Sanningen som lyser upp hela vår tillvaro. Anden skall ”vägleda er med hela sanningen” (Joh 16:13). Jesus har något att säga och lära oss om allt. I en värld där halvsanningar, konspirationsteorier och fake-news sprids med blixstens hastighet, måste vi bli stilla i tillbedjan inför den Gud som blivit människa för att ge oss del av sin eviga sanning. Det är den helige Andes stora uppgift att göra oss stilla och lyssnande, så att Guds eviga Ord som blivit kött i Jesus Kristus kan tala sanningens ord till vårt hjärta. Därför är stillhet, tystnad, frid och ro så viktiga i vår hetsiga tid. Det är bristvaror som vi måste hungra och törsta efter för att vi skall få en chans att kunna lyssna till vad Gud vill säga oss. Anden talar oftast till oss i det tysta och i stillhet. Forsynt och diskret viskar han ”ord av ljus och kärlek” – som Johannes av Korset säger - i vårt inre öra. Men många har aldrig lärt sig att upptäcka att de har ett inre öra, som kan lyssna lyhört och hörsamt till vad Gud vill säga dem.

Högljudda röster talar, ja, skriker och vrålar om allt det som Paulus räknar upp och hänför till köttets begär. Vi behöver inte räkna upp det igen, för vi vet alla, innerst inne, vad det är och hur farligt det är att lyssna till dessa röster som kan leda oss till fördärv, ja, riskerar att beröva oss vårt andliga liv. I stället måste vi ta till oss Paulus uppmaning: ”om vi har andligt liv, låt oss då följa en andlig väg” (Gal 5:25). Det är denna väg som den helige Ande alltid vill leda oss på. Det är den väg Jesus har visat oss. Han har själv blivit vägen, sanningen och livet för oss. Det är den helige Andes ständiga uppgift att visa oss den vägen och förmå oss att

gå den, varje dag och varje stund. Därför får vi de andens frukter som hjälper oss att bli kvar på den vägen: ”kärlek, glädje, frid, tålmod, vänlighet, godhet, trofasthet, ödmjukhet och självbehärskning” (Gal 5:32). Vi får lita på att dessa Andens gåvor finns inom oss. Vi behöver bara plocka fram dessa färskvaror ur vårt inre skafferi, använda dem och sprida dem omkring oss. Denna andliga rikedom har vi fått utan någon egen förtjänst, men vi behöver hjälp och undervisning för att lära oss att använda den på bästa sätt.

Det är här kyrkan kommer in som vår *mater et magistra*. Alltifrån vår späda barndom vill denna moder och läromästarinna - ja, förskollärare - med Andens vishet lära oss att gå denna Andens och sanningens väg. Vid den första pingsten ser vi hur Anden kommer över den unga kyrkan och förenar folk ”från alla länder under himlen” (Apg 2:5) till ett i tron på Jesus Kristus. Kyrkan behöver verkligen Andens fulla hjälp för att hålla ihop denna ostyriga grupp av olika folk och göra oss till ett. Ända från början är kyrkan universell, katolsk, där judar och hedningar förenas i lovsång och tacksägelse till Gud – tack vare Andens ständiga verksamhet. ”Genom pingstens Ande samlar du och helgar kyrkan bland alla världens folk och länder”, så bad vi i dagens kollektbön. Som katolska kristna i Sverige kan vi verkligen vittna om denna sanning, som förverkligas i alla våra församlingar, även i de allra minsta. Det är en oskattbar gåva som vaccinerar oss mot all uppblåst nationalism och hatfylld rasism. Vi kan aldrig tacka Gud tillräckligt för denna Andens nåd och gåva. Samtidigt måste vi låta oss drivas av Andens eld och kraft för att kunna sprida budskapet ”om Guds stora gärningar” (Apg 2:11).

Kyrkan är till sitt väsen som en enda stor pingströrelse, där Anden ständigt vill förverkliga pingstens under. Vi firar varje år pingst på nytt – liksom påsk och jul – eftersom detta mysterium är ständigt lika aktuellt och måste förnyas gång på gång bland oss. Pingstens Ande kan aldrig falla till ro och dra sig undan. Anden behövs hela tiden för att hålla igång och hålla ihop kyrkan och förnya henne i Jesu kärlek. Anden behöver också vi, var och en av oss, för att bli kvar i Jesus och förnyas av hans nåd. Vi glömmer så lätt att följa den andliga vägen och hamnar på villovägar och irrvägar. Det är då som Anden milt men bestämt väcker oss till insikt och ånger. Därför måste både kyrkan och var och en av oss ständigt ropa på Anden: ”Kom, Guds egen andedräkt, kom, du rena, varma fläkt...kom och fyll vår fattigdom, kom med all din rikedom, kom och lys vår vilsenhet... kom med enhet, kom med frid, gör vår tid till hoppets tid, andas i vår längtans bön” (Pingstsekvensen). Det lilla ordet ”kom” är besläktat med Anden, som alltid kan komma mer och mer. Därför är också detta lilla ord ”mer” så typiskt för Anden. Anden föredrar det lilla, anspråkslösa och ödmjuka.

